

„Pünkösdi, amikor minden a helyére kerül”

Lovász Krisztián (Hajdúsámson)

Lekció: ApCsel 2,1-6.11b-24.29-33.36.41.

Előima: Áldunk és magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy a közöttünk való újabb látogatásoddal jelzed felénk szeretetedet. Hálát adunk neked azért, hogy nem mondasz le rólunk, nem legyintesz ránk, hanem Szentlelked tiszta és megújító fényét és erejét kínálsz számunkra. Urunk, a Lelked világosságában vesszük igazán észre, hogy mi mindent megtettünk azért, hogy elfordulj tőlünk, de te „csakazértis” ragaszkodással állsz mellénk.

Köszönjük a Lélek jelenlétét, mert csak így lehetünk kedvesek előtted, általad kapott lélekjelenléttel. Így növeld bennünk a hitet, mely bátor lépések megtételére segít, a reményt, mely túllát minden akadályon, és a szeretetet, mely elválaszthatatlanul köt össze minket egymással és veled. Szívünk edényét ürítjük ki előtted, hogy ami tőled számunkra elkészült, Szentlelked által átvehető legyen. Áldásra és bátorításra vár a te néped, hogy ezen az istentiszteleten még erősebb kötődéssel álljon melletted.

Szentháromság, egy, örök és igaz Isten, a te drága igéd erejével csendesítsd el bennünk a zajokat, a hasztalan hangokat és hadd csendüljön fel bennünk a pünkösdi örömhír, mely az életet, és az üdvösséget munkálja lelkünkben. Szent csodád pedig megtapasztalt valósággá hadd legyen: szeretnénk másképp hazamenni, mint ahogy elindultunk! Kérünk téged Jézus Krisztus drága nevében, hallgasd meg fohászunkat! Ámen

Textus: ApCsel 2,32-33

„Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.”

Kedves Testvérek! Joggal merül fel bennünk az a kérdés a pünkösdi események kapcsán, hogy vajon, milyen prédikáció hangozhatott el Péter ajkáról azon az ünnepen? Hiszen amikor az apostol „előállt”, egy igehirdetésnyi idő is elég volt neki ahhoz, hogy mintegy háromezer lélek megtérjen. Ez aztán a hatékonyság! **Egy prédikáció háromezer megtérőt eredményez.** Sem előtte, sem utána nem hallunk ilyen eredményes igehirdetésről.

Ennek a csodának a kiindulópontja az a kérdés, hogy **„Mi akar ez lenni?”**(12), mely ugyan bizonytalanságból és zavartságból fakadt, de nem sokkal később oda formálódott, hogy a kőszikla apostolt arról kérdezik, hogy **„Mit tegyünk...?”**(37).

El lehet képzelni azokat az idegen földön született, szétszórtságból érkezett főleg idősebb zsidókat, akik már megették a kenyérük javát, akik sok mindent láttak és éltek már meg, és most csak arra vágytak, hogy az a „nyugdíjas” idő, ami még hátra van, az végre tényleg nyugodalmas legyen, befelé és felfelé tekintéssel. S ott voltak azok is, akik, mint ünnepi zarándokok, csak átmeneti időt akartak Jeruzsálemben tölteni; akik csak megélni, vagy letudni akarták az ősi kötelességből fakadó ünnepet. Aztán biztosan ott vannak a báméskodók - mert ilyenek mindig voltak és lesznek -, akik éppen, „véletlenül” belekeverednek egy istentiszteletbe, ahol egy galileai férfi úgy prédikál, hogy még értik is. S nem is csak értik, hanem a hatása alá kerülnek. **S amikor egy prédikáció hat, akkor szokott az ember zavarba jönni.** Amikor nemcsak a fülekig hatolnak a szavak, hanem a szívekig, „mert a Lélek adta” azokat az egyébként nem zavart okozó, hanem a megértést adó és a belső rendeződést munkáló szavakat.

Prédikáció. Csodálatos szó, csodálatos esemény, csodálatos lelki út, mely itt és egyébként mindig a „Mi akar ez lenni?” kérdéssel kezdődik, és a „Mit tegyünk...?” kérdéssel zárul. Amikor valaki azt érzi, hogy „kipredikálja a lelkész”, vagy, hogy a „lelkére beszél”, tehát a prédikáció hatással van rá, az mind azért van, azért okoz zavart, mert elkezdődik a megértés, ezáltal a belső rendeződés.

Megértés. Kedves Testvérek! Ez a legfontosabb ajándéka az első pünkösdnek. A tömegeből sokan megértik a tanítványokat. Megértik az Isten felséges dolgainak sorát; és itt állunk meg egy szóra. Pünkösdkor nincsenek olyan nagy külsőségek, mint akár karácsonykor, vagy húsvétkor. Nincs olyan kényeszes előkészület. Nincsenek olyan mozgások, mint Betlehemben, vagy Kajafás udvarán, vagy akár a Golgota hegyén. **Pünkösdkor csupán annyi történik, hogy elkezdődik a megértés. Pünkösdkor minden a helyére kerül.** Igaz, hogy az az első kérdés, hogy „*Mi akar ez lenni?*”, s ez teljesen természetes, mert abban a pillanatban még nem értették meg, hogy itt az égből, most nem angyalok tucatjai érkeznek, hanem a Szentlélek mindent legyőző ereje, és megvilágosító fénye.

Péter apostol igehirdetésének a témája nem is lehet más, nem is lehet több, mint Jézus Krisztus. „Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.” Péter prédikációjának a témája Jézus Krisztus. Ugyanaz, mint a Felséges Istennek a mentő szeretete, Aki azért jött, hogy ebben az elveszett világban megkeresse és megtartsa az elveszett embereket, azaz, hogy **mindenki a helyére kerüljön.**

Nem akármilyen élmény olvasni Mózes első könyvét, a teremtés sorait. Az ember teremtése kapcsán mindig megdobb a szívünk, hogy az az édenkerti állapot mekkora boldogságot jelenthetett Ádámnak és Évának. No, nem azért, mert nyugalmasabb volt az élet, vagy, mert lépten-nyomon nem hívták őket telefonon, és nem is azért, mert nem kaptak napi rendszerességgel sokkoló híreket a nagyvilágból - még ha lettek is volna, - hanem azért, mert **az első ember a helyén volt.** Ez szűnt meg; mert zavart okozott a bűn, és az ember azóta is értetlenül áll a dolgok felett.

Mintha fordítva ülne azon a bizonyos lovon. Mintha elfelejtette volna, hogy az ő helye Isten mellett van kijelölve. Elfelejtette, hogy az életet csak Neki köszönheti és minden előrevivő lépése, minden hajszála az Úristen kezében van. Tulajdonképpen ennek a feledékeny embernek egyetlen egy esélye

maradt: Jézus Krisztus. Akiről Péter prédikált. Nem mond róla újat. Semmi új, semmi meglepő nem hangzik el ebben a pünkösd predikációban. Egy viszont nagyon hangsúlyos: mindenki érti! Ez azt jelenti, hogy **a Szentlélek kitöltetésének az a kézzel fogható jele, amikor minden a helyére kerül, amikor a fül és a szív megmozdul.** Most, már csak a korábban Róla tudott dolgokat kell összerakni, megérteni, élni. Ez a pünkösd csoda!

Pünkösdöt Ünneplő Gyülekezet! **Pünkösd csoda nélkül, azaz Szentlélek nélkül nem érhető az élet.** Akkor marad csak igazán a zavar. Gondoljunk bele! Amikor élet-halál kérdése, megbocsátás-bocsánatkérés feszültsége, családi viszályok gyökere, vagy betegség, műtét feszíti az embert, a leggyakrabban csak odáig tudunk eljutni, hogy „Mi akar ez lenni?” Tehát a meg nem értésig, a tehetetlen dühig. Hányan vagyunk most itt a templomban, akik átérzik és átélnek ennek súlyát, hogy zajlik élet, mert bizony nagyon mennek az évek, de nem értjük, hogy hogyan történnek, és milyen céllal, a dolgaink.

S ebben a zavarban, mely átláthatatlan, mert kesze-kusza, és sötét, bizony el kell, hogy hangozzon az az evangélium, amely csak Jézusról szólhat. Micsoda helyzetek keserítik a családjaink, a munkahelyünk, vagy a gyülekezetünk mindennapjait? Rendetlenség és fejetlenség, lelketlenség és „helytelenség”, azaz amikor nincs a megfelelő helyén az ember. Pünkösdkor viszont az örök élet evangéliuma tör utat magának, melyet élessé, hatóvá csak egy valaki tehet, ez pedig a Szentlélek; és igen, az ő ereje látható és hallható.

Tudunk-e még zavarban lenni, amikor egy prédikáció a Szentlélek által ígérel megmozgatja azt a nagyon drága izomcsomót, azt a belső motort? Emlékszünk-e még arra, amikor még a helyünkön voltunk? Hogy hol? Tudjátok, az Úristen ölelésében. **Elválaszthatatlanul.** Amikor kevesebbet tudtál, kevesebbet láttál, mint ma, de azt érezted, hogy értesz. Amikor talán kevesebbed volt, mint ma, de azt érezted elég. Amikor nem az ész vezetett, hanem a szív. Amikor gyermeki hittel néztél előre és így találkoztál

emberekkel, előítélet-mentesen. Amikor füled legkedvesebb zenéje az volt Istentől, hogy „Kedvesem”.

Az először úrvacsorázó konfirmandusokkal kiegészült gyülekezet erre a „Kedvesem” megszólításra mozdulhat. Hiszem, hogy ezekkel a kamaszokkal az élen, mi is itt vagyunk igazán a helyünkön. Ahol megértjük a kereszti titkát, ahol letehetjük bűneinket, ahol látjuk a feltámadott Krisztust, és ahol valóban megkavarodnak bennünk az érzések. Mert ami ezután jön, az a pünködsi csoda: a Szentlélek hatására elkezdjük érteni és élni a prédikációt.

Mert akkor nekünk ebben a gyülekezetben a „Mit tegyünk...?” kérdésre is, pünködsi választ ad a Szentháromság Isten! Így legyen! Ámen

Utóima: Szentlélek Úristen! Mi eddig azt hittük, hogy látjuk a lényegét, és, hogy éljük az életet. De Szentlelked ereje által megvilágosodott bennünk az a felismerés, hogy bizony csak tükör által homályosan látunk, és vegetálva élünk. Ez mind az önerős próbálkozásainknak köszönhető. Ezért vagyunk hálásak neked Szentlelked munkája miatt, melyet bennünk végez el, hogy visszakaphassuk látásunkat, és új életre segítsen minket a mindennapokban.

Fel nem foghatjuk, hogy az a szent erő, aki a teremtés hajnalán rendet tett a káoszban, az első pünkösd óta különösen is keresi az emberi szíveket, hogy azoknak káoszában áldott rendet munkáljon. Dicsőítünk és magasztalunk azért a kegyelemért, hogy mindez bennünk is végbe mehet.

Bevalljuk Urunk, sokszor zavart okoznak bennünk szavaid és műveid, de azok mégis épülésünkre lehetnek, hiszen étellel töltöd meg őket Szentlelked jelenlétében. Ugyanakkor a sötét mindennapjaink során is érezhetjük segítségedet. Légy kegyelmes hozzánk, hogy akár betegség, akár gyász, csalódás, vagy kísértés csapdájában is vergődjön szárnyaszegett lelkünk, a szabadulás útját benned találjuk meg Szentlelked által!

Hallgass meg minket Atyánk, Jézus Krisztus nevében kérünk! Ámen